

ЯВЛЕНИЕ VI.

Горнитъ.

Стоянъ (на младена)—Брате Младене, малакъ нъ юнакъ другаръ имашъ неговата дързость мя отюдва. О колко ми е драго кога глѣдамъ такива млади юначета! тѣ сж истински синове на милата ни майкж България: на тѣхъ има тя само да ся надѣва и съ тѣхъ само ще ся поутѣши

Младенъ— Всяко младо сърдце, което ся пролива съ чистж българскж кръвъ безсмыненне трѣбва да бжде юнашко: това е единствено свойство на истинскитѣ български младежи. Вънъ отъ това никой младъ не е Българинъ.

Мирчу— Това е самата истина. Нашитѣ братя опити отъ истинско юначество, пролѣхж благоводно кръвтъ си въ бойното поле. О, тѣхния примѣръ ние трѣбва да послѣдуваме.

Стоянъ— Ще го послѣдуваме братя, и ще го изпълнимъ. Това трѣбва да бжде желанието на всякий единъ отъ насъ.

ЯВЛЕНИЕ VII.

Горнитъ, Владиславъ, (който ся задава).

Петръ—Некой си иде при назе.

Стоянъ— Момчета! готови!

(Владиславъ ся появява всички отправятъ ножоватъ отгоръ му).

Стоянъ— (весело глѣда къмъ Владислава и дума на момчетата. Момчета! стойте).

Владиславъ (ся впуска)— Братя Стѣени!

Стоянъ (слисано)— О! Боже що виждамъ!.. (коленичеа) Свѣтославе! Милий мой княже!.. ти ли си?..

Владиславъ (олавя го зл ржжж)— Стани. стани, храбрый юначе! (прътириватъ ся). Богъ ни събра отъ незнайнж стржжж! Ти ще ми бж-